

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाางนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กูด เสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั้โขมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม *เพชรพระอุมา* ได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของ*เพชรพระอุมา* ก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อภรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่า ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคุณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมดา เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมดาเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 33

ตอน จิตรรางคนางค์

76

03.30 น. รพินทร์ ไพรวัลย์ ตื่นขึ้นมาด้วยการเขย่าปลุกที่
ปลายเท้าโดยใครคนหนึ่งพร้อมกับเสียงกระซิบเรียกแผ่วเบา
แต่ร้อนรนว่า

“นาย! นาย!...”

เขาตบปีกหมวกขึ้น ขยายม่านตา ก็เห็นว่าคนที่ปลุกคือ
เจ้าเกิด พรานเด็กหนุ่มของเขา

ขณะนั้นอากาศหนาวจับใจ ไฟแทบทุกกองที่ก่อไว้หริ่มอด
เหลือแต่เฉพาะถ่านแดงๆ คงมีลูกพลอมแพลมอยู่บ้างก็เฉพาะ
กองใหญ่ที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าของกระโจมที่พักนอนของ
นายจ้างอเมริกันเท่านั้น

ลักษณะของเกิดเต็มไปด้วยความรีบด่วน ตาเบิกกว้าง
เห็นแต่ตาขาวกลอกกลอกแลก

พรานใหญ่ดึงตัวขึ้นนั่งทันที และก่อนที่เขาจะเอ่ยถาม
คำใดขึ้นนั่นเอง เกิดก็บอกมาเร็วปรือว่า

“นาย! ลุงคำกับน้ำจันกลับมาแล้ว...”

จอมพรานแทบกระโดดผางขึ้นยืน ความอ่อนเพลียงัวเงีย
หายเป็นปลิดทิ้ง

“จันกับบุญคำกลับมาแล้ว? อยู่ที่ไหน?”

เกิดชี้มือไปทางเนินด้านที่ต่ำลงไป เสียงพูดยังอยู่ใน
อาการเดิม

“โน่น นาย สองคนไปนั่งหนาวสั่นงักๆหลบอยู่ที่ใต้เพิงหิน
ต่ำลงไปสัก 2-3 เส้นนี่เอง จะจุดไฟผิงก็ยังไม่กล้า กลัวพวกเรา
ในแคมป์นี้จะเห็นแสงกับควัน นั่งจ้องกันอยู่สองคน หน้าซีด
เหลืองเป็นผีเลย”

คำบอกเล่าของเกิดมันฟังดูสับสน ไม่กระจ่างอย่างไร
ชอบกล รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหน้าเจ้าเด็กหนุ่มของเขาเป้ง

“บอกให้ช้า ๆ ชัด ๆ ซิ เกิด บุญคำกับจันกลับมาแล้ว เสือกไปนั่งจ้องอยู่ใต้เพิงหินซ่อนตัวอยู่ทำไม แล้วนายทหารเซ็ดรุชกับแหม่มคริสล่ะ?”

“ไม่มี! แหม่มคริสกับนายทหารเซ็ดรุชไม่เห็นมาด้วยเลย เห็นแต่ลุงคำกะหน้าจันเท่านั้น ถ้ามอะไรก็ไม่ยอมพูด หน้าจันแอบโผล่ด้อม ๆ เข้ามาที่ปางพักของเราเมื่อคืนนี้ ผมกำลังอยู่ยาม แกไม่ได้เข้ามาในปางพัก แต่ด้อมแอบอยู่หลังก้อนหิน เป่าสัญญาณไปไม่เรียก ผมออกไปดู ก็เห็นแกแอบซุ่มอยู่คนเดียว บอกให้ผมแอบมาปลุกนายโดยอย่าให้ใครเห็น บอกให้นายตามไปพบตรงที่แกกับลุงคำซุ่มตัวอยู่ข้างล่างยอดเนินนี้ ก่อนจะมาปลุกนายนี้ ผมตามหน้าจันลงไปก่อนแล้ว ก็เห็นลุงคำนั่งคางสั้น ๆ อยู่ตรงนั้นจริง ๆ ไม่เห็นแหม่มกะนายทหารอยู่ด้วยเลย จะถามอะไรทั้งสองคนก็ไม่ยอมบอก เร่งให้มาตามนายอย่างเดียวเท่านั้น”

รพินทร์ใจหายวูบตกลงไปถึงปลายเท้า ลุกขึ้นยืนทันที ตามองจับไปยังกระโຈມพักของนายจ้าง ซึ่งขณะนี้มิด็อกเตอร์ สแตนลีย์ คีธ อีสซาเบล นอนกันอยู่ โดยมีเสื่อเข้าไปอยู่เป็นเพื่อน

เขาไม่แน่ใจว่านายจ้างทั้งสามขณะนี้จะมีใครตื่นอยู่บ้าง แต่เชื่อว่า สำหรับสแตนลีย์กับคีธคงจะหลับสนิทแน่ เพราะสะบักสะบอมทั้งสองคน ประกอบกับยานอนหลับที่หมอเบลให้ไว้ ส่วนตัวหมอเบลเองไม่ทราบว่าจะหลับหรือเปล่า

คำรายงานของเกดถึงแม้จะไม่กระจ่างชัดใดๆเลย ก็บอกสัญญาณร้ายที่เขาสังเกตเห็นไว้ให้ประจักษ์ สำหรับบุญคำกับจันนั้นหลุดรอดออกมาจากใต้โพรงถ้ำภายหลังหินถล่มลงกลบแล้วแน่นอน และชมซานมาจนถึงจุดที่นัดพบกันไว้ แต่ก็ไม่กล้าที่จะโผล่เข้ามาให้ใครเห็น เพียงแต่ส่งสัญญาณให้เขารู้ และปรารถนาที่จะพบโดยเร็วที่สุดเท่านั้น คงจะเนื่องมาจากความวิตกกังวลอะไรสักอย่างหนึ่ง

เขาไม่อยากจะคิดในขณะนี้ เพราะก่อนจะจากกันโดยแบ่งฝ่ายกันออกเป็นสองฝ่าย พวกเขาหน้าคีธ สแตนลีย์ และอิสซาเบลปีนขึ้นหน้าผาเพื่อเผชิญหน้ากับมันตรัย ส่วนบุญคำและจันนำเชิดวุธกับคริสเป็นฝ่ายเดินล่อเข้าไปในช่องเขา ตัวเขาเองได้กำชับสั่งไว้แล้วว่า ถ้าหากเชิดวุธและคริสได้รับอันตรายถึงชีวิต โดยทั้งบุญคำและจันไม่สามารถจะช่วยไว้ได้ละก็ ทั้งบุญคำและจันก็ไม่ต้องโผล่กลับออกมาให้เขาเห็นหน้าอีก

แต่ที่สมุนซ้ายขวาของเขาเอาตัวรอดออกมาได้แล้ว ไม่กล้ากลับเข้ามาปรากฏตัวในแคมป์ หากแต่ไปซุ่มแอบอยู่เพื่อรอพบเขาอย่างเป็นทางการลับ! อาการเต็มไปด้วยความประหวั่นพรึ่นพรีง...ทำไม? ทำไมบุญคำและจันรอดออกมาได้ แล้วเชิดจู้กับคริสล่ะอยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น ในเมื่อทั้งสี่คนเดินเกาะหุ้มไปด้วยกัน อย่างไรก็ตามใกล้ขีดที่สุดในภาวะที่หินถล่มลงนั้น?

พรานใหญ่กัตรีมีปีกแน่นอน จะสอบซักถามอะไรเกิดในขณะนี้ต่อไป ก็ยังไม่มีประโยชน์อะไรแน่ นอกจากตัวเขาเองจะไปพบบุญคำกับจันให้เร็วที่สุดเพื่อรีดเอาความจริง

“เกิด แก่รออยู่ตรงนี้ ฉันจะยอมไปดูที่กระโจมของพวกนายห่างก่อน”

ว่าแล้วรพินทร์ก็ออกสาวท้าวยาว ๆ ตรงเข้าไปที่เต็นท์ของนายจ้งทันที พอใกล้เข้ามา เขาก็แผ่วฝีเท้าเป็นย่อง ค่อย ๆ แหวกประตูกระโจมโผล่หน้าเข้าไปดู

ภายในกระโจม สแตนลีย์ คีธ ภายในผ้าแบลิ่งเกิดผืนเดียวกัน นอนในลักษณะหลับเป็นตาย ห่างออกมาอีกเล็กน้อย คืออิสซาเบล ซึ่งนอนตะแคงตัวคู้้อยู่ โดยหันหลังให้ประตูกระโจม

อยู่ในอาการหลับสนิทเช่นเดียวกัน เส่ยนั้นนอนขวางอยู่ทางด้าน
ปลายเท้าของทุกคนริมประตูระโจิม รพินทร์ทดลองโดยสะบัด
ฝ่าไหล่เตอร์แบบชิปโป้ของเขาให้เปิดออกดังแก๊กเพียงเบาๆ
ครั้งหนึ่งเท่านั้น เส่ยก็ลืมตาขึ้นทันที แสดงว่าพรานของเขาอยู่
ในภาวะที่พร้อมเสมอ

รพินทร์เอานิ้วแตะริมฝีปากไว้ เชิงบังคับให้เส่ยเงียบกริบ
ที่สุด ตนเองมองสำรวจไปยังนายจ้างทั้งสาม อีกอีตใจหนึ่ง
ระหว่างนั้นเส่ยนอนนิ่ง ลืมตาโพลงมองดูเขาอย่างพิศวง พราน
ใหญ่ก้มสบตาแล้วกระดิกนิ้วเป็นสัญญาณให้คนของเขาตาม
ออกมา แล้วตนเองก็ปล่อยผ้ากระโจิมลง ผลุบออกไปยืนคอย
ข้างนอก

ไม่ถึงอีตใจ เส่ยก็คลานอย่างเบากริบออกมาหน้าตื้นๆ

“ทั้งสามคนหลับสนิทหรือเปล่า เส่ย?”

เขากระซิบถามเบาที่สุด

“หลับเป็นตายเลยครับนาย สำหรับนายห้างคี้ธกับนาย
ห้างบ็อบ แต่แหม่มเบลเฟิงจะหลับไปสักชั่วโมงที่แล้วเห็นจะได้
ก่อนหลับเห็นกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมาอยู่นาน แล้วก็ลุก

ขึ้นมาชดยาะอะไรก็ไม่ทราบ เอาเสียหลายเม็ดทีเดียว เลยเงย
ไปได้” เส่ยรายงาน

“ดีแล้ว! ฉันกับเกิดจะออกไปนอกบริเวณปางพักสักครู
เส่ยกลับเข้าไปนอนที่เดิม ระหว่างนี้ถ้าใครตื่นขึ้นมา โดยเฉพาะ
หม่อมเบล ถ้าถามถึงฉัน ก็ให้บอกว่าเดินตรวจบริเวณ และ
พยายามบอกให้นอนเสียตามเดิม”

“อ้าว! แล้วนี่นายจะออกไปไหน?”

เส่ยทำหน้างงๆ รพินทร์ตบไหล่

“ไม่ต้องถามหรอก ทำตามคำสั่งก็แล้วกัน”

เจ้าพรานหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย คลานกลับเข้าไปใน
กระโจมของนายจ้างตามเดิม รพินทร์ก็ปรี๊ดตรงมาที่เกิดผู้กำลัง
ยี่นคอยอยู่ในเงามืด

“ไป! เกิด พาฉันไปพบกับบุญคำและจันเตี้ยวนี่ ถ้ามันจะ
ยังเงยเสียแล้วเฮะ”

ฉวยได้ไรเฟิล เป้ประจำตัววัดขึ้นพาดป่า สุภาพบุรุษไพร
ก็เร็นตัวออกจากบริเวณแคมป์ที่พัก ตามหลังการนำของเกิด

ไปอย่างเงิบ ๆ โดยเลาะลัดไปตามป่าหินของยอดเนินสักคำ โดยไม่ได้พูดคำใดกันเลย ท่ามกลางความดำสนิทของราตรี

ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น เกิดก็นำเดินลงเนินไต่ไต่ไปตาม ขอบทางอันสูงชัน แล้วก็มาถึงตะพักหินบริเวณหนึ่ง อุดมไปด้วย ห่อหินล้วน เมื่อรพินทร์ฉายไฟปราดออกไป ก็แลเห็นสอง พรานอาวุโสอันเปรียบเสมือนแขนขวาและซ้ายของเขา พากัน นั่งจับเจ้าอยู่ใต้เพิงหินที่ชะงอกเป็นหลังคาออกมา ทั้งสองพราน มีอดี พอมองเห็นลำแสงไฟฉายก็พากันถลันลุกขึ้นยืนทันที แต่ก็ ดูจะยืนนิ่งซึ้งกระตือโดยไม่ได้ปริปากคำใดออกมาทั้งสิ้น จนกระทั่งรพินทร์เข้าถึงตัว

เขาเองก็ยังไม่เอ่ยคำใดในขณะนี้ แต่ส่งไปตรวจดูหน้า และร่างกายของคนทั้งสองเพื่อให้รู้ว่าเป็นบุญคำกับจันแน่ ไม่ผิด ตัวไป ทั้งสองชะมุกชะมอมฝุ่นเต็มตัว ท่าทางอึดอัดโรยเต็มทน เสื้อผ้ารุ่งริ่งและหน้าซีดเหมือนผี มีรอยถลอกปอกเป็งแทบทั้งตัว แต่ก็ดูว่าไม่มีอะไรสาหัสมากไปกว่าความหวาดหวั่นตกใจ กาย ทั้งสองสั่นอยู่ริก ๆ จะเกิดความหนาวเย็นของอากาศหรือเพราะ ความรู้สึกบางอย่างบางอย่างไม่อาจทราบได้

“เออละ บุญคำ จัน ตั้งสติให้ดีเสียก่อน ค่อยๆ เล่าให้ฟังก็ได้ ยังไม่ต้องรีบร้อนอะไรทั้งสิ้น...นั่งลง!”

เขาพยายามบังคับเสียงพูดของตนเองให้ฟังดูเป็นธรรมดาที่สุด ทั้งที่หัวใจร้อนแทบระเบิด บุญคำกับจันค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งแปะลงไปกับพื้นตามเดิม รพินทร์สอดมือเข้าไปในเบ้าหลัง ยังไม่พูดอะไรต่อ แต่งัดเอากระดิกบรันท์ได้ออกมาส่งให้ ทั้งสองตะครุบเข้าไปตีมืออย่างกระหายคนละหลายอีก เหมือนจะเป็นการดับความรู้สึกอันวุ่นวายใจอยู่ในขณะนี้ แล้วระบายลมหายใจเอือกใหญ่ บ้ายแขนเซ็ดริมฝีปาก

พอดีกรีของแอลกอฮอล์เริ่มร้อนวาบไปทั่วทุกเส้นเลือด อากาศของสมุนช้ายขวาของเขาก็ดูจะดีขึ้นเล็กน้อย

“นาย...”

เสียงแหบ ๆ ของตาเฒ่าบุญคำดังขึ้นเป็นครั้งแรก

“บุญคำก็ะจันเสียใจจริง ๆ ที่กลับมาให้นายเห็นเพียงสองคนเท่านั้น แล้วก็ยังไม่กล้าไพล่เข้าไปในแคมป์ให้ใครเห็นก่อน บุญคำเสียใจ...”

แกพูดได้เพียงแค่นั้น และหมายความตามนั้นจริงๆ จาก
สีหน้าอาการ สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

รพินทร์ตบไหล่พรานของเขาหนัก ๆ แล้วว่า

“ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะว่าอะไรทั้งสิ้น ฉันต้องการรู้ความ
จริงทั้งหมดว่ามันเป็นยังไง ไหนลองค่อยๆเล่าไปซิ แล้วนี่มาถึง
ที่นี่กันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ฉันกับพีคำมาถึงที่นี่สักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้...”

จันเป็นคนบอกขึ้น น้ำเสียงเครียดเช่นกัน

“ปรึกษากันว่าจะทำยังไงดี ไม่กล้าเข้าไปพบนายกะนาย
ห้างพวกนั้น นั่งหนาวกันอยู่ตรงนี้ แล้วพีคำก็บอกว่าไม่มีทางจะ
ทำอย่างอื่นได้ นอกจากจะต้องไปแอบตามนายมา จนถึงได้ย่อง
เข้าไปใกล้ปางพักแล้วเป่าสัญญาณไปไม่เรียกไอ้เกิด นายจะ
ตีดาฆ่าแกงยังไงก็ยอมแล้ว ไม่รู้จะทำยังไงถูก จันกับพีคำ
พยายามกันเต็มที่แล้ว...”

“ค่อยๆเล่า จัน ลำดับภาพไปให้ดี ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะ
ตีดาฆ่าแกงอะไรหรอก ถึงยังไงเหลือรอดมาได้สองคนก็ยิ่งดีกว่า

หายไปเสียหมดสี่คนโดยไม่รู้ข่าวอะไรเลย...ว่าไปให้ละเอียดที่สุด ฉันกับพวกเจ้านายและพวกเราทุกคนเป็นห่วงจนบอกไม่ถูก แทบไม่มีใครหลับนอนกันเลย”

“เอ็งเล่าไป ใจฉัน กูพูดอะไรไม่ถูกแล้ว...”

ตาเฒ่าบุญคำหันไปบอกกับมือรอง ฉวยกระตักบรันทึไปชดเสียอีกอีกใหญ่ แล้วนั่งกุมขมับ หลับตานิ่ง

เขาไม่เคยเห็นลักษณะของบุญคำทำอ้อแท้ผิดหวังเหมือนครั้งนี้เลย ในชีวิตแกร่งกระด้างผจญภัยร่วมกับเขามาทุกป่าทุกดง ลักษณะของบุญคำขณะนี้เหมือนตัวเองอยากจะกลั้นใจตายเสียรู้แล้วรู้รอด จนถึงขนาดเกิดต้องเข้าไปจับแขนและกระซิบพูดปลอบใจแก เพราะรู้สึกเหมือนจะได้ยินแกร่งให้อยู่ฮึดๆ ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน เสียงพึมพำปนสะอื้นออกมาว่า

“นายไว้ใจกู แต่กูก็ทำพลาดจนได้...ผีสาวเทวดาเท่านั้นที่รู้ว่า กูกะไอ้จันพยายามจนสุดฝีมือแล้ว กูรับปากจะนายไว้เป็นดิบดีว่าทั้งสองคนนั้นเป็นอะไรไป กูกะไอ้จันก็จะไม่โผล่มาให้ นายเห็นอีก แต่นี้กูกะไอ้จันก็ยังหน้าด้านมา”

“ทำใจดีๆไว้ ลุงคำ อย่าเพิ่งตีโพยตีพายอะไรไปเลย

นายท่านจะต้องรู้อะไรดีที่สุด ไม่โทษลุงคำกับหน้าจันโดยไม่มีเหตุผลหรอก”

เกิดกระซิบพลอบ เสียงตาเหม่ารำพันต่อไปว่า

“ตั้งแต่ไอ้ภูเขานรคนั้นมันถล่ม เหมือนจมอยู่ใต้แม่พระ-
ธรณี ข้าวสักเม็ด น้ำสักหยด ก็ไม่ตกถึงกระเพาะกูกะไอ้จัน ไหน
จะตะเกียกตะกายเอาชีวิตให้รอด ไหนจะพยายามค้นหาไอ้หนุ่ม
อีสาวสองคนนั้น ไอ้เกิดเฮ้ย! เลือดตากูแทบกระเด็น นี่ไม่ใช่ว่า
พอรอดตัวกันมาได้สองคนก็ตรงมาที่นี้เลยเมื่อไหร่ กูสองคน
มุดถ้ำค้นหาอยู่ตั้ง 5-6 ชั่วโมงจนหมดแรง หมดหวังแล้ว เลยต้อง
ถอยก่อน ยอมกลับมาให้นายกระที่บ”

แล้วแกก็ร้องไห้ฮือๆ สะอึกสะอื้นต่อไปเหมือนลูกหมา
หน้าหนาว รพินทร์ชักรำคาญเต็มที ก็ตวาดเบาๆว่า

“หยุดพรรณนาเสียที ตาคำ! ถ้ายังพูดไม่รู้เรื่องก็ลงนอน
พักก่อน ยังไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ปล่อยให้จันพูด”

เฉียบขาดและศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เสียงตาคำเจียบกริบไปทันที
แต่ล่อบรรันดีเข้าไปเกือบหมดกระดิก แล้วก็นั่งกอดเข้าเจ้าจุก
เหมือนท่อนหิน

ฉันผู้ดูเหมือนจะควบคุมสติได้ดีกว่าลูกพี่ นี่เงียบไปครู่
เหมือนจะลำดับภาพ แล้วก็เล่าว่า

“นายพาพวกสามคนปีนขึ้นหน้าผา...ฉันกับพี่คำพาสองคน
เดินเข้าซอก ก็ชี้หมายนัดแนะกันให้รู้แล้วว่า จะต้องเดินมาถึง
ริมทางหน่อหิน 3 หน่อ ตรงนั้นจะเป็นโพรงถ้ำที่จะมุดเข้าไปได้
แต่จะเป็นโพรงขวามือสุดทางซีกซ้ายของหน้าผา เพราะเป็น
โพรงที่พี่คำเคยเข้าไปหาเหล็กไหล มีทางทะเลออกได้...”

สมุนซ้ายของเขาพูดเสียงเหือด ๆ อยู่เช่นนั้น รพินทร์
อึดบู่หรีเต็มปอด แล้วเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าให้พูดต่อ

“ก็พูดบอกย่าแล้วย่าอีก แต่ทั้งนายทหารกับแหม่มคริส
จะฟังหรือเปล่าไม่รู้ เห็นเดินคลอคุยกันหนุงหนิงอยู่ข้างหลัง ฉัน
กับพี่คำต้องคอยเร่งให้เดินติดหลังมาใกล้ ๆ กันตลอดเวลา ถึงนั้น
แกทั้งสองคนก็ยังเดินวันระยะห่างไปประมาณสัก 4-5 วาเห็นจะ
ได้ ดูไม่สนใจหรือเชื่อว่าหินมันจะถล่มลงมาเลย ฉันกับพี่คำเสีย
อีก ขณะที่เดินไปขาสั่นตลอดเวลา คอยแหงนดูข้างบนอยู่เรื่อย
ใจก็ภาวนาระวังเมื่อไหร่มันจะหล่นลงใส่หัว...”

“ต่อไปซิ”

“สักอึดใจ ก่อนหน้าที่มันจะครีกลงมานั้นแหละครับ จัน ได้ยินเสียงแหม่มคริสร้องจ๊ากลั่น ตะโกนอะไรลั่นลั่นเข้าไปใส่ นายทหารแล้วตรงเข้าไปทุบตี ท่าทางจะโกรธจัด ตอนนั้น นายทหารร้องเพลง...เพลงฝรั่งอะไรก็ไม่รู้ จันก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมนายทหารเชิดขลุ่ยร้องเพลงแล้วแหม่มคริสจะต้องเต้นเป็น จ๊วดด้วย สาว่าแหม่มจะตาอะไรใส่คะแนนไม่ทันทีเดียว...ก็ตอน นั้นแหละครับ ภูเขาเหนือหัวมันก็ถล่มลงมาบังกะฟ้าแล่นชนดิน จันกับพีคำตกใจแทบเยียวราด ร้องตะโกนสุดเสียงให้หลบเข้า ช่องที่หมายตาไว้ก่อนแล้ว แต่สองคนนั้นยังทุบกันนิ้วเนีย ห้าง ออกไปข้างหลังตั้งเกือบ 10 วาเห็นจะได้ ไอ้ข้างบนก็ครีกลง มาแล้ว ยังกะห้าฝน ฝุ่นมันตกลงมาบังก่อนแล้ว เสียงพีคำยัง ตะโกนเรียกนายทหาร นายแหม่ม...แล้วก็วิ่งถลาออกไปจะร้องตัว แต่ไม่ถึงครึ่งนาย ก้อนหินเกือบเท่าครกตำน้ำพริกกระแตกไหล่ พีคำ โครมเดียวคะมำหน้าลงกับพื้น หน้าฟาดหินยังโนปุดอยู่นั้น แต่ไม่แตกเพราะหนังแกติ จันเห็นท่าจะไม่ไหวแล้วก็เลยคว้าขา พีคำได้ กระซากถูถูกั๊งเข้าไปในโพรง คราวนี้ก็ไม่ต้องพูดแล้ว... เสียงมันดังครี-ครี-เหมือนโลกจะแตก โพรงถ้ำที่มุดหลบกัน เข้าไปได้อย่างหวุดหวิดไหวสะเทือนไปหมด สองคนนอนกับพื้น ปิดหัวปิดหูอยู่ตรงนั้น นึกว่าถ้ามันคงจะถล่มลงมาทับเหมือนกัน จนกระทั่งเสียงหินถล่มมันค่อยๆเงียบหายไป นานตั้ง 3-4 นาที

เห็นจะได้ กว่ามันจะหยุด พอเงยหน้าขึ้นมามีอีกครั้ง ปากโพรงข้างหน้าที่นอนกันอยู่ดำมืดไปหมดแล้ว มองไม่เห็นอะไรเลย หินมันลงมากลบปิดปากช่องหมด จันเป็นคนรู้สึกตัวก่อนเขย่าพีคำที่แรกก็นึกว่าแกตายแล้วเหมือนกัน เรียกอยู่พักใหญ่แกจึงรู้สึกตัว แต่ก็ยังนอนจุกอยู่ตรงนั้นอีกนาน”

ระหว่างที่จันเล่าเหตุการณ์ในนาที่วิกฤติ รพินทร์แทบไม่หายใจ จ้องหน้าในเงามืดนั้นไม่กะพริบ

“เอาครั้งสุดท้ายล่าสุดที่จันกับบุญคำมองเห็นนายทหารกับแหม่มคริส...เห็นเขาทั้งสองคนยังไง หลบมุดเข้าโพรงใกล้เคียงกับที่จันและบุญคำมุดเข้าไป หรือว่ายืนตะลิ่งจนกระทั่งหินมันหล่นมาทับ...เห็นไหมว่าหินมันหล่นลงมาบดขยี้ บอกมาตามตรงเลย”

จันอึ้งไปนาน พยายามขบคิด แล้วหันไปทางบุญคำผู้ยังนั่งเป็นตอหินอยู่

“พีคำเห็นยังไงล่ะ? ลองบอกให้นายรู้สึก เพราะพีคำเป็นคนวิ่งถลาเข้าไป ส่วนฉันอยู่ข้างหลัง พีคำจะต้องเห็นได้ถนัดกว่าฉัน”

รพินทร์หันขวับไปทางบุญคำ จากคำบอกเล่าของจัน ทำให้เขาสงสารแกเป็นอย่างยิ่ง บุญคำเองก็รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดที่สุด ถ้าไม่ได้จัน แกก็คงแหลักไปแล้ว เพราะมัวพะวงช่วยสองคนนั้นอยู่ จนตัวเองถูกหินกระแทกล้มลง แสดงว่าแกไม่ได้บักพร่องต่อหน้าที่ คิดแต่จะเอาตัวรอดเลย

“บรื๋นดีกระตักนั้นนะยกให้หมด เอาเลยบุญคำ ชัดให้เกลี้ยง แล้วก็พูดภาษาคนให้รู้เรื่องหน่อย”

บุญคำดูเหมือนจะตื่นจากภวังค์ แกไม่ต้องการบรื๋นดีอีกแล้ว แต่ขอยามวนจากเกิดไปจุดสูบอย่างกระหายจัด

“นาย...นายไม่ด่าบุญคำนะ”

เสียงของแกอ่อยหน้าสมเพช

“อย่ามัวแต่กังวลเรื่องนั้นอยู่เลยหน้า ตาคำ จันต้องการรู้เรื่องให้ละเอียดถี่ถ้วนที่สุดระหว่างเกิดเหตุการณ์ตอนนั้น มัวแต่ร้องอืดๆ เป็นจะชัดเข้าไปให้เสียเท่านั้น”

เมื่อนั้นเองแกจึงเพิ่งจะพูดเป็นภาษาขึ้นมาได้บ้าง แต่ก็ไม่ค่อยจะกระจ่างแจ่มนัก รพินทร์ต้องคอยชักไปทุกระยะ

“ตอนที่บุญคำแล่นเข้าไป...”

แกบอกแหบแห้ง อัดบู่หรือใบตองแห้งแดงวาบๆ

“บุญคำเห็นทั้งนายทหารและนายแหม่มหยุดชะงัก แหงนมองขึ้นไปข้างบน ตอนนั้นยืนเฉยเหมือนคนตกตะลึง บุญคำไม่ได้แล่นไปเฉยๆ ร้องตะโกนบอกแกทั้งสองคนด้วยว่าให้หลบ แต่เสียงหินทลายมันกลบเสียงบุญคำเสียหมด ครั้งสุดท้ายตอนที่หินมันหล่นมากระแทกหลังบุญคำคว่ำหน้าลงไป บุญคำเห็นแวบว่านายทหารผลึกแหม่มเข้าไปตรงซอกที่ใกล้ที่สุด... ใกล้กับที่สองคนยืนนั้นแหละ แหม่มกระเด็นหัวปัก นายทหารก็พุ่งหลาวตามเข้าไป บุญคำเห็นแค่นั้นแหละ แล้วตัวเองก็สลบ มารู้อีกตัวอีกครั้งก็ตอนที่ไอ้จันมันเขย่าปลุกขณะที่มานอนกันอยู่ในโพรงแล้ว ไม่รู้ด้วยว่าไอ้จันมันเป็นคนลากขาเข้ามา”

จอมพรานแม่ริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“บุญคำเห็นว่าครั้งสุดท้าย นายทหารกับนายแหม่มกระโจนเข้าช่องโพรงเหมือนกัน แต่คนละโพรงกับของบุญคำอย่างนั้นหรือ?”

“บุญคำเห็นอย่างนั้น แต่ก็แวบเดียวเท่านั้น”

“ยืนยันได้ไหมว่าไม่ได้เห็นหินก้อนไหนหล่นลงมาถูกสองคนนั้นก่อน?”

เขาเน้นคำถามอย่างจริงจัง พร้อมกับจับไหล่บอบบางของตาพรานเผ่าบีบแรง จนแก้มร้องไห้อันเนื่องมาจากไหล่ข้างนั้นก็แทบจะหักอยู่ก่อนแล้วเพราะแรงหินกระแทก

“ที่เห็นนะ สองคนพยายามหลบแล้ว แต่จะหลบเข้าโพรงหินหรือจะถูกหินบดเสียดก่อน บุญคำบอกไม่ได้ เพราะตัวเองหน้าคะมำปีดินลงไปแล้ว”

“มันมีโพรงถ้ำตรงหินงอกริมทางอยู่สามห้อง นั้นเป็นช่องอยู่สามโพรง โพรงที่ห่างสุดหรือขวามือสุดเมื่อหันเข้าหน้าผาคือโพรงที่บุญคำกับจันมุดเข้าไป มันก็เหลืออยู่อีก 2 โพรงที่เราสันนิษฐานว่า ถ้าไม่ถูกหินทับแหลกไปเสียก่อน นายทหารเซิดูร์กับแหม่มคริสจะต้องเลือกเข้าโพรงใดโพรงหนึ่ง...พอจะสันนิษฐานได้ไหมว่าจะจะเป็นโพรงกลางหรือโพรงริมอีกด้านหนึ่ง ลองหลับตาวาดภาพให้ดี แต่ละโพรงมีขนาดไล่เลี่ยกัน และห่างกันประมาณ 3-4 วาต่อหนึ่งช่องโพรง”

เขาพูดซ้ำๆ เพื่อให้ทั้งสองตั้งสติคิดและให้ข้อมูลที่ถูกต้อง

ที่สุด

“ตอนที่นายทหารกะนายแหม่มตีกัน ยืนห่างออกไปมาก ถ้าจะมุดเข้าโพรงได้โดยหลบหินพังทั้น ก็น่าจะเข้าโพรงทางด้านซ้ายมือสุด หรือโพรงแรกที่แกยีนอยู่ตรงปากทางของมันนั่นแหละ”

บุญคำทบทวนความจำ ในสมองของแกปวดหัวบวมมนตัวไปหมดเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น

“คราวนี้พูดกันตามตรงเลย บุญคำ จัน...ทั้งสองคนอยู่ใกล้ซิดเหตุการณ์ที่สุด สันนิษฐานว่ายังไง สองคนถูกหินบดแหลกไปเสียแล้ว หรือว่าหลบเข้าช่องโพรงทั้น?”

เขาหยั่งความเห็น

บุญคำกับจันหันหน้าเข้าหากันเองในเงามืด แล้วจันก็บอกเกือบเป็นกระซิบว่า

“มันก็ไอ้เครื่องกันแหละนาย ถ้าถูกหินหล่นลงมาบดทับแหลกละเอียดไปเลย นายทหารกับแหม่มคริสก็วุ่นเดียวหมดความรู้สึก แต่ถ้าหลบเข้าโพรงทั้นก็ตายช้าลงไปอีกนิด แต่จะ

ตายอย่างทรมาน เพราะสามโพรงนั้น มีอยู่โพรงเดียวที่มีทางออกได้ คือโพรงที่จับกับพีคำมุดกันออกมานี้แหละ อีกสองโพรงนั้นนะมันเป็นโพรงตัน นายทหารกับแหม่มคนสวยนั้นจะถูกฝังทั้งเป็น”

สุภาพบุรุษไพร่หรือตาลง ต่อบุหรือตัวที่สอง

“ทั้งสองคนแน่ใจหรือว่าทั้งสองโพรงนั้นตัน?”

“พีคำแกบอกว่ายี่สิบปีก่อนแล้ว เป็นโพรงที่มีทางเดินเข้าไปลึกได้ก็จริง คดเลี้ยวไปมา เหมือนจะมีทางออกได้ แต่มันไม่มีทางออกหรอก เหมือนเขาวงกต ในโพรงก็เต็มไปด้วยปล่องแหวน”

“บุญคำ”

“ชะรับนาย”

“บุญคำสำรวจสองโพรงนั้นมาก่อนแล้ว ละเอียดแค่ไหน?”

“ค้นหาเหล็กไหลนะนาย ลงได้มุดหาเหล็กไหลกันละก็ นายก็รู้ว่าจะต้องเลือดยี่สิบปีไปหมดทุกทิศทุกทางนั่นแหละ แต่บุญคำไม่เคยพบว่ามันจะมีทางออกได้ ยกเว้นแต่งู

บางช่องมันก็มีทางออกเหมือนกัน แต่แคบแค่ว่ามือเดียวเท่านั้น แต่ถ้าจะลงบาดาลไปหาพญานาคก็พอมีทางบ้าง เพราะมีบ่อเหว โป่งไป มองไม่เห็นกันอยู่หลายแห่ง หย่อนก้อนหินลงไปยังไม่ได้ยินเสียงกระทบกันเหวเลย”

“บุญคำสำรวจโพรงถ้ำที่ว่าไม่มีทางออกนั้นมานานเท่าไรแล้ว?”

“ครั้งสุดท้าย 4-5 ปีมาแล้วมั้งนาย”

แกพูดอย่างมั่นใจ และบนความมั่นใจนั้นก็คือความสิ้นหวังต่อแท้ เพราะเสียงพึมพำพร้อมกับพนมมือขึ้นจบศีรษะ แล้วย่อออกมาว่า

“อรหัง...อรหัง...ไปสู่สุคติเถิด พ่อคุณแม่คุณเอ๋ย ดวงชาติลงแค่นี้เอง ทำไมไ้อ้คำกับไ้อ้จันถึงไม่ตายไปพร้อมกันด้วยเสียรู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องกลับมาให้นายเห็นหน้าอีก”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขณะนี้ประสาทชาดิก

เขารู้ว่า บริเวณใต้หน้าผามหาประลัยนั้นมีโพรงถ้ำเต็มไปหมด รู้ว่าบางโพรงมีหนทางทะลุลอดออกได้ แต่ส่วนน้อย

ส่วนมากนั้นก็อย่างที่บุญคำวานั้นแหละ คือจะตันไม่มีทางออก นอกจากย้อนกลับทางเก่า ซึ่งบัดนี้ไม่ต้องหวัง หินหลายร้อยตัน กลบปากทางหมดแล้ว แต่ถึงอย่างไรตัวเขาเองก็ไม่เคยได้สำรวจโพรงถ้ำใต้หน้าผาอันตรายนี้มาก่อนด้วยตัวเองเลยสักครั้ง เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องสำรวจ

พยายามวางอารมณ์ให้เป็นปกติที่สุด อย่างน้อยสิ่งที่เขาควรยินดีก็คือ บุญคำกับจันก็ยังไม่ยอมแพ้ให้เลือดชีวิตมาได้ทั้งสองคน เรื่องอื่นค่อยแก้ไขปัญหากันในอันดับต่อไป เกิดเอง ผู้เข้ามาช่วยรับฟังเหตุการณ์อยู่ด้วยในขณะนี้ก็ตัวสันไปหมด ประวัติของพรานใหญ่อรพินทร์ ไพรวลัย ไม่เคยนำทางพานายจ้งคนใดไปสู่จุดจบเลย ตลอดทั้งชีวิตการหากินอยู่ในป่าของเขา แต่มาคราวนี้เขาเห็นจะสิ้นชื่อเสียงแล้ว

“คราวนี้หวนมาว่าถึงด้านบุญคำกับจันอีกครั้ง หลังจากหลบหินถล่มหลบเข้าไปอยู่ในโพรงปลอดภัยได้แล้วและรู้สึกตัวแล้ว ได้ทำอย่างไรกันต่อไป คิดว่านายทหารกับนายหม่อมตายแน่แล้ว ก็ชวนกันมุดลอดหนีออกมาเลยงั้นรี?”

“ใครบอกนาย!”

ทั้งสองไว้นั้นพร้อมกัน

“ไอ้คำกับจันพยายามพูดวิทย์ เรียกนายทหาร เรียกจน
คอแหบคอแห้ง ไม่ได้ยินเสียงอะไรมันตอบออกมาเลย แม้แต่
จิ้งหรีดสักกะตัว”

“ทางด้านบนหลังหินถล่มแล้ว พวกฉันก็พยายามเรียก
บุญคำและนายทหารอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ยินเสียงตอบเหมือนกัน
บุญคำได้ยินเสียงฉันหรือพวกเราข้างบนบ้างไหม?”

บุญคำผู้บัดนี้ค่อย ๆ ยกวิทย์ที่แกยงถืออยู่ในมือขึ้นมาดู
แล้วสั่นหัว

“ไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง ได้ยินแต่เสียงตัวเองเท่านั้น
ไม่ได้ยินเสียงนายทหาร นายแหม่ม หรือใครทั้งนั้น ไม่ใช่แค่
เรียกวิทย์เท่านั้น ทั้งบุญคำและไอ้จัน พอตั้งตัวตั้งสติได้ ก็ช่วยกัน
หา พยายามงมค้นหาช่องทาง เพื่อว่าจะพบมีทางทะลุติดต่อไป
ถึงถ้าที่คิดว่านายทหารกับนายแหม่มไปติดอยู่ข้าง แต่หา
เท่าไรก็ไม่พบ พยายามกันอยู่หลายชั่วโมง จนหมดหวังแล้ว
ถ้าไม่มัวแต่ค้นหาเส้นทางอยู่ บุญคำกับจันมาถึงที่พักนี้ตั้งแต่
2-3 ทุ่มแล้ว ไม่เสียเวลามาถึงเอาเกือบใกล้รุ่งแบบนี้หรอก พอ

มุดลอดออกช่องเขาได้อีกด้านหนึ่ง บุญคำก็ปิดวิทย์ ไม่กล้าเรียกอีก เพราะกลัวจะไปเข้าเครื่องของนายห้างพวกนี้ ที่คงเปิดรับฟังอยู่ตลอดเวลา เลยย่อมาเจียบๆ ถ้าบุญคำเปิดวิทย์ พุดนับตั้งแต่ไผ่ล่อออกมาอีกด้านหนึ่ง ป่านนี้นายกับพวกนายห้างก็รู้ข่าวได้ยินเสียงแล้ว นี่จะให้บอกได้ยังไงล่ะ ว่ามีบุญคำกับจันกลับมาแค่สองคนเท่านั้น ก็เลยย่อเข้ามา แอบมาบอกให้นายรู้เสียก่อน”

จอมพรานพยักหน้าลง พุดหนักๆ

“ดีแล้วที่ไม่โง่เสือกเรียกวิทย์หรือรายงานมาให้รู้เสียก่อน โดยไม่มาพบฉันก่อน เรายังไม่ต้องการให้พวกนายจ้างหรือใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนายทหารเซิดูธกับแห่มมคริสในขณะนี้ ทุกคนยังรอทั้งสองคนอยู่ด้วยความหวัง และความหวังนั้นก็ทุ่มเทมาที่ฉันคนเดียว ฉันต้องรับหน้าหนักที่สุด ใฝ่ฝันมันตรัยเล่นงานเราครั้งนี้เจ็บแสบนัก”

“นายครับ นายแน่ใจหรือว่า นายทหารกับแห่มมคริสต้องตายแน่ๆ”

เกิดเอ่ยถามขึ้น

รพินทร์ไม่ตอบ นอกจากกระตือกรน้ำลายลงลำคออัน
แห้งผืด ตาคำโพล่งออกมาแทนว่า

“ถ้าไม่ตายก็ไม่ใช่คนละวะ ไ้้เกิด นอกจากเทวดา ไม่มี
ใครรู้ทางใต้หน้าผาหน้าดีเท่ากูหรอก มึงกะไอ้เส่ยโชคดีแล้วที่นาย
ใช้ให้ไปคอยคุมพวกกะเหรียงกะลูกหาบอยู่ข้างล่าง ไม่ต้องเสี่ยง
อะไรเลย กูกะไอ้จันนะตายไปแล้วกว่าครึ่ง ถึงนายกับพวกที่ปีน
หน้าผาตามนายขึ้นไปก็เสี่ยงพอกัน ทางด้านนายเป็นยังไงบ้างละ
นายห้างบ๊อบ นายคีร์ กะหม่อมเบลเรียบร้อยหรือ?”

ประโยคหลังแกถามมาบ้าง

“ทุกคนเกือบตายทั้งนั้นแหละบุญคำ แต่ก็รอดมาได้อย่าง
หวุดหวิดจวนเจียน ตอนนี้ก็เหลืออยู่เพียงหม่อมผมทองกับ
นายทหารเชิดจู้รเท่านั้นที่เคราะห์หนักกว่าทุกคน”

“สองคนนั้นมัวแต่เดินหยอกเล่นกันอยู่ ไม่ระวังตัวเลย
ทั้งๆที่เตือนแล้ว”

จันบ่นออกมาอย่างกลัดกลุ้ม

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตบแขนเสื้อดูนาฬิกา จากพรายน้ำชี้

เวลา 04.00 น.ตรง อีก 2 ชั่วโมงก็จะย้ายรุ่งแล้ว แต่หมอกกำลัง
จัดเหลือเกิน คงจะยืดเวลาตื่นของพวกนายจ้างออกไปอีก

“เอางี้ ทั้งสองคนนั้นแหละ เห็นบอกว่ายังไม่ได้กินอะไร
กันมาเลยไม่ใช่หรือ?”

“จะเอาเวลาที่ไหนกินเข้าไปได้ลงคอละนาย ถึงแม้จะ
ไม่ใช่ความผิดของบุญคำกะจันโดยตรง แต่ทั้งนายทหารกับนาย
แหม่มก็อยู่ในความรับผิดชอบ แล้วบุญคำก็เอาสองคนนั้นไป
ตายเสียแล้ว ช่วยไม่ทัน นี่บุญคำไม่รู้จะกล้าเข้าไปให้นายจ้างที่
เหลือเห็นหน้าไต่ยังงัย แล้วอีกอย่างหนึ่งก็ไม่มีอะไรจะกินด้วย
ไม่ได้เตรียมติดตัวไว้เลย”

พรานใหญ่รี้อเป้หลังออกมา ส่งเรซันไปให้จันกับบุญคำ
คนละกระป๋อง สั่งว่า

“เฮ้! ก่อนอื่นกินเสียก่อน เอาแรงไว้ เห็นท่าทางไกลจะ
ตายด้วยกันทั้งคู่แหละ ให้อิมท่องพอมิแรงแล้วเราจะมาหารือ
กันอีกทีว่าจะเอาอย่างไร ขณะนี้ หลบอยู่ตรงนี้แหละ ยังไม่ต้องเข้าไป
ไปให้ใครในปางพักเห็นหน้าทั้งสองคน ถึงฉันทออกมานี้ก็ย่อง
ออกมา ไม่มีใครรู้เห็นเหมือนกัน นอกจากเสียเท่านั้น”

อย่างซึ่ม ๆ เสร้า ๆ ทั้งบุญคำและจันเปิดเครื่องกระป๋อง ออกกินอย่างซังกะตาย ระหว่างนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ เผาบุหรี ตัวต่อตัว

เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าตนเองจะต้องทำอะไรบ้าง ขอเวลาเพียงให้ลูกน้องที่รอดตายออกมาทั้งสองคนได้กินอาหาร รongห้องเสียก่อนเท่านั้น เกิดเป็นคนเอาก้อนแก๊สเคมียออกมาจุด เป็นกองไฟเล็ก ๆ ขึ้น เพื่อให้เกิดแสงสว่างและไอออุ่นโดยไม่มีควัน ผิงให้แก่บุญคำและจัน ผู้อยู่ในภาวะสะบักสะบอมเต็มที...

ชั่วไม่นาน ทั้งบุญคำและจันก็กินอาหารชนิดพอปะทะ-ปะทั้งความหิวเสร็จสิ้น สิบบุหรีกันอีกคนละตัว ดูท่าทางจะ กระปรี้กระเปร่าขึ้นบ้าง พรานใหญ่จึงเริ่มขึ้นว่า

“เออละ ทั้งสองคน ยังพอไหวไหม? ง่วงหรือว่าหมดแรง แล้วยัง?”

“ไอ้ไหวนะมันไหวแหละนาย แต่นายจะเอาอย่างไร?”

ตาคำย่อนถามมาอย่างมีตมม

“ฉันต้องการทำอย่างนี้นะ คือเราสามคน หมายถึงฉัน บัญคำ และกั๊ฉัน ย้อนกลับทางเดิม เข้าไปหาช่องถ้ำที่ทั้งสองคน โผล่ออกมานั้นแหละ เราจะเข้าไปจนถึงปากทางตรงที่หินมัน ถล่มลงมาปิดเมื่อตอนเย็นนี้ แล้วช่วยกันสำรวจอีกที สองคน จะต้องนำทางฉันเข้าไป!”

บัญญัติกับฉันอ้าปากค้าง จ้องหน้าเขาในเงามืดอยู่ครู่ ฉันครางออกมาว่า

“ฉันกับพีคำพานายเข้าไปดูได้ แต่มันไม่มีทางเลย จะเสียเวลาไปเปล่าๆ”

“เอาเถอะน่า จะมีทางหรือไม่มีทางยังไง เราก็จะต้อง ย้อนกลับไปดูอีกครั้ง คราวนี้มันหมายถึงว่าฉันไปเอง โดยมี บัญคำกับฉันนำทางเท่านั้น ต่อให้ไม่มีความหวังอะไรอยู่เลย ก็ต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง เราอยู่เฉยๆไม่ได้”

เขาพูดเบาๆ แต่หนักแน่น

“อย่าว่าแต่จะไปช่วยเอาชีวิตสองคนนั้นให้รอดออกมาเลย ต่อให้ศพ ก็ยังไม่มีทางจะหาได้พบ”

ตาเฒ่า สมุนขวาของเขากระซิบเบาที่สุด

“การจะช่วยชีวิตให้รอดออกมาได้นั้น ฉันเองก็ไม่หวัง เหมือนกัน...”

เขาบอกความรู้สึกแท้จริง

“แต่อย่างน้อยที่สุดฉันก็ต้องรู้ให้แน่ ๆ ว่าสองคนตายอยู่ตรงไหน และถ้าเป็นไปได้ ก็จะต้องเอาศพเขาทั้งสองออกมาให้ได้ เข้าใจไหม!”

สมุนคู่ใจซ้ายขวารู้สึกสนใจคอเจ้านายที่อยู่แล้วว่าเป็นคนอย่างไร

“นายจะไปเตี้ยวันนี้หรือ?”

บุญคำถาม

“เตี้ยวันนี้! จะรอช้าอีกไม่ได้เป็นอันขาด”

“อ้าว! แล้วพวกนายห้างฟาร์ริงพวกนั้น...?”

“ก็เพราะอย่างนั้นนะสิ ฉันจึงบอกว่าเราต้องไปกันเตี้ยวันนี้ไปกันก่อนที่พวกนั้นจะตื่นขึ้นมา และต้องไม่ให้ความจริงอะไร

ทั้งนั้น ในระหว่างที่ฉันย้อนกลับเข้าไปค้นในถ้าได้ฎูเขา นั้น ไม่เฉพาะแต่พวกเจ้านายเท่านั้น แม้พวกลูกหาบคนไหนก็จะ ไม่ให้รู้ความจริงก่อนทั้งนั้นแหละ นอกจากเสียกับเกิดเท่านั้น”

“นาย! ถ้านายไปกับน้ำจัน ลุงคำ แล้วยังไม่กลับมา จนกระทั่งรุ่งเช้า นายห้างพวกนั้นตื่นขึ้นมาถาม เกิดจะบอกว่า ยังไง?”

เกิดร้องออกมาเบา ๆ

“ฉันเตรียมอะไรไว้แล้ว เกิดกับเสียมีหน้าที่ทำตามคำสั่ง เท่านั้น เดี่ยว! ฉันจะเขียนจดหมายสักสองสามตัวถึงนายห้าง บ๊อบ พอเขาตื่นขึ้นมา เกิดก็เอาจดหมายนี้ให้ก็แล้วกัน...”

ดูเหมือนเขายังอธิบายอะไรไม่กระจ่างนัก ชะงักค้างไว้ ชั่วคราวแค่นั้น ตัวเองคว้าสมุดฉีกเล่มเล็ก ๆ ประจำติดตัวอยู่ เสมอออกมา พร้อมกับปากกาลูกกลิ้ง แล้วขยับไปนั่งอาศัยแสงสว่างจากก้อนแก๊สที่เกิดจุดไว้ พร้อมทั้งลงมือเขียนหวัด ๆ ข้อความว่า

เรียน ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล...

ผมไม่อาจทนรออยู่จนถึงรุ่งเช้าได้ ขณะที่เขียนโน้ตนี้ 04.00 น.แล้ว ยังไม่มีวีแวนว่าคนของผมสองคนกับเชิดวุธและ คริสติน่าจะมาถึงยังจุดนัดพบของเราที่นี่ได้ ผมจึงตัดสินใจออกติดตามด้วยตนเอง หน้าที่รับผิดชอบในขณะที่ผมไม่อยู่นี้ ขอมอบให้แก่พรานหนุ่มของผมสองคนที่เหลือ คือเกิดและเส่ย เมื่อคุณทั้งสามตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอยผมอยู่บน ยอดสักดำนี้อีกต่อไป ขอให้เคลื่อนขบวนของพวกเขาทั้งหมด รวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพไปยังหมู่บ้านห้วยเสือร้อง ซึ่งจะไม่ไกลจากที่นี่นัก เกิดและเส่ยจะเป็นผู้นำทาง เมื่อถึงที่นั่น หยุดพักรอ ฟังข่าวจากผม อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนเป็นอันขาด และไม่ต้องออกติดตามผมเลย

ขออภัยว่า ‘จงพักรออยู่ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้อง’

ผมจะไปพบภายในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมงนับจากนี้เวลานี้ และไม่ต้องห่วงผม จงรอคอยกันอยู่อย่างสงบ สำหรับเกิด และเส่ย เข้าใจคำสั่งของผมดีแล้ว...

รพินทร์

เขียนเสร็จ พรานใหญ่ฉีกออกจากเล่ม พับส่งให้แก่เกิด
พร้อมกับสั่งว่า

“เอ้า! นี่ เมื่อนายห้างบ็อบตื่นขึ้น เอาจดหมายของฉันท
ให้กับเขา ไม่ต้องไปปลุก ปลอຍให้พวกเขาอนพักกันตาม
สบายที่สุด ตื่นเวลาไหน ถ้าถามถึงฉันเมื่อไหร่ ค่อยเอาหนังสือ
นี้ให้...”

เขาพูดซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
ที่สุด

“สำหรับตัวเองให้ทำยังงี้ ข้อที่หนึ่ง ไม่ต้องบอกความจริง
ให้ใครฟังสักคน ยกเว้นเสยคนเดียว ว่าบุญคำกับฉันทมาพบ
ฉันที่นี้ตอนไกลรุ่ง โดยไม่มีนายทหารเชิดวุธกับแห่มคริส
กลับมาด้วย เข้าใจไหม?”

เกิดพยักหน้า พร้อมทั้งทวนคำตามคำสั่งของเขา รพินทร์
สั่งต่อไป

“ข้อที่สอง ถ้าพวกนายจ้างถามว่าฉันทออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่
ให้บอกว่าฉันทออกจากแคมป์ไปเมื่อตอนตีสี่ ไปคนเดียว โดยฝาก
จดหมายฉบับนี้ไว้ ข้อที่สาม เมื่อทุกคนตื่นพร้อมกันหมดแล้ว